

Долі людські

Дітки, не смішіть, їй-богу! Шо я вам можу розказати? Далі города не буваю, що ж можу чути-знати? Та й дев'яністо сім маю - це ж не жарти. Мало, що стара, як світ, а ще ж - неграмотна.. Розпитуйте тих, котрі вчені, а я і розпісатись не годна! Чи пана пам'ятаю?

• • • • • • • • • • • • •

- Ой дітки, та й чож це я не пам'ятаю. Яловіцький його прізвище. Такий худий, височенький, все, було, при бліому костюмчику, з паличкою ходив. Застрелили його більшовики. Похованій недалеко від церкви, близче до дороги його могила. Біля неї потім ялині посадили, вони вже, мабуть, високі повиросли! От тільки дві чи три? Не згадаю...

...Отамо, на степку, й хати його були. Вниз до річки - лазейна зроблена, з пісочком. Купались тамечки. Аж насеред ставка дерев'яна альтанка, на стовпах виведена. В ній чай пили та книжки читали. А кругом - садок із квітками, з доріжками, з різними ягодами-фруктами...

Чи я їх пробувала? Та я чого ж це не пробувала, якщо Марфуніка - подружка моя? Яловіцький, дітки, на старість охвінівся на вдові, сусіді наші, а Марфуня - це ж її дочка. Ми

Про любов

дружили. Пан понакупляв їй платів гарніних, усе з мереживом. А я в сорочечці десятчаний, добряче приношені.. Часом як заплачу!.. То мама, вона нерідна мені була, всміхнеться, зніме з себе коралі і на мене надіне. Втішає: «Нічо, Христю, зате ми в намисті!». Отака добра людина була, Царство їй Небесне!..

Що я думаю про Бога й про Царство Небесне? Батюшку про це питали б, а не бабу затуркану! Біблію не подужаю прочитати. А з молитвою «Отче наш» усяку буду переживала. І сьогодні, як припече, три рази «Отче наш» прокажу, і нічогенъко, дітки, усе мінається! Оце що недочуваю трохи... Якби вухо пролікувати - то й зовсім була дівка, не дивіться, що скоро сто років мені!. Які були колись народні примовки, вірування й замовлення? Ох, це вже ви краще б у книжках почитали, тепер їх багато. А колись що? Раз пішла, не спітавшись у батька, на вулицю - то поставив на сіль колінами (а сіль груба, не така дрібна, як зараз). Відстояла, а тоді треба проситися: «Тату, дозвольте встatis». Не дозволив. То мама, Царство їм Небесне, вже від себе попросила. Як устало - треба дякувати і тата в руку поцілувати... А вже коли своїх діток мала... Які там примовки, яка колискова? Біжиши на весь день на колгоспне поле. Бо жнива ж, тру-

додні треба відробити, хто там про твоїх пислят питает.. А Марфуніна дочка Лукерка тоді саме віспою заслабла. То мати її, у поле йдучи, руки поз'язувала, щоб не порозічувала сверблячки. А вона якось роз'язалась і так собі личко розчухала, аж осліпла... До колгоспу її не брали, то по людях ходила: чим могла, на кусень хліба заробляла. Після Марфуніної смерті я Лукерку до себе взяла: куди ж її подітися? Панський маєток розкуркулили, а халупка, де вони тулились, завалилася... Лукерка, сердешна, начинилася і спати, і їсти варти, і вишивати... Оце лише у Пилипівку померла. Я вже так плакала - і її школа, і життя її мученицького.

Про любов? Це вже зовсім не до мене. Питайте молодих. Це тепер на кожній лавці та любов! А тоді про неї поняття не мали і в голос не згадували... Присилував мене тато вйти за одинака багатого, за Гаріона. То й вийшла, хоч який мені Василь Питльований був гарний та славний, як мама не благали батька не зав'язували мені долю. На м'ясниці було з Гаріоном весілля, а на Великдень заявився до мене Василь: «Ходім по соняшникі!». Які соняшники на Паску, щоб тако хто спитав? Але хіба мені те в голові? Василь побачила - памороки забило!

Я вже після тих «соняшників» до Гаріона й не повернулася - з Василем зосталась. Що тато не

грозився, що Гаріон не благав - уже я Васиева, та й годі!

Так з Василем і жила, а він мене все Гаріоном доріка! Хоч сам любив за спідницями бігати. Але який не є, а рідний чоловік. Та й четверо синочків од нього - як огорочки! А тут вдарила війна. Василя - на фронт, а я, діточки, якраз за п'ятим ходила. Як же я той дитини не хотіла! Соромно згадувати. Але Бог напоумив зберегти, не позбутись.

Ото до хлопчиків «розжилася» дівчинко!.. Нині - найбільша моя опора!.. Хоч зайвий раз її не турбую, Боже збав! Я так, діточки, думаю: чим старіший, тим більше треба себе заставляти до роботи! Не можеш? А ти уставай і тупай, щоб кістки не залежувалися!

Працювала ж без продиху. Опівночі, бувало, припovзу з ферми... Так і падаю вдягнута, бо і вдома руки до всього треба до класи, і в чотирі ранку - знов на роботу...

Василь - як у воду впав!.. Сусідкам хож похоронки поприходили, хоч записка, що пропав безвісти, а тут - ні слуху ні духу... Літа йдуть, дітей сама тягну, жили руви, і немає ні просвітку, ні якоїсі повістності... Якось був Гаріон заглянув. Всю війну пройшов: не вбило його й не поранило... Знов заміж кликав і брошуку мені при-

ніс! Із самого Берліна, сказав, трофеї! Та нащо мені, питається, його брошуку й він разом із нею? А як Василь повернеться ти брошуку побачить? Не, скажала, і думати забудь!

Ох і виходила я по ворожках, за свого Василя напитуючи!.. Одні ніби-то бачили його смерть у дорозі, другі - якось чиркову даму, треті - казенний дім... А я і те, й те переварюю. Ось, гадаю, скоро зустрінемось на тім світі і геть усе в нього позрітує: де був, як усі ці года прожив, од якої болячки вмер, чи скучав? А якщо, може, і справді до котроїсь пристав у прийми? Та хіба мало в нього замолоду тих «чиркових дам» було? Однак завше до мене вертався! То якби отако вернувся сьогодні, що мала б робити? Прийняти чи вигнати? Як думаете? Прощати чи не прощасти? От і я міркую... Прийняла б, мабуть... Все ж таки, який не є, а рідний.

А ви пітаете про любов. Що я знаю про ту вашу любов?..

Марина ПАВЛЕНКО

Служба порятунку інформус

20 липня сталося загорання у господарчій споруді за адресою: с. Мінківці, вул. Польова. Пожежа виникла внаслідок дитячих пустощів з вогнем.

Шановні батьки!

- не залишайте без нагляду на тривалий час своїх малолітніх дітей;

- сірники та запальнички зберігайте в місцях, недоступних для малечі;

- забороняйте дітям бавитися з пе-

тардами, саморобними хлопавками та іншими вогненебезпечними предметами.

Дотримання правил пожежної безпеки під силу кожному. Зробіть все залежне від вас, щоб зберегти своє майно і життя від вогню.

Андрушівський
РС Управління
ДСНС України у
Житомирській області

Ритуальний салон "Вічність"

Всього з початку року на території Андрушівського району виникло 27 пожеж, протягом липня - 2.

Так, 9 липня за адресою м. Андрушівка, вул. ХХІ з'їзду сталося загорання літньої кухні. Причина пожежі - коротке замикання електромережі під час грози.

Андрушівський РС рекомендує дотримуватися правил поведінки під час грози, які були надруковані в газеті «Новини Андрушівщини» 18 липня ц.р.

Ритуальний салон "Вічність" здійснює продаж товарів ритуального призначення: гробы, вінки, корзини, квіти, хрести.

Надає послуги: транспорт, катафалк, копання могил, виготовлення та установка пам'ятників (граніт, бетон, плитка з граніту), безкоштовна доставка ритуальної атрибутики.

Адреса: м. Андрушівка, вул. Зазулінського, 15 (навпроти СПТУ). Тел.: 096-76-77-900, 093-44-88-991.

Продам будинок з усіма зручностями в Андрушівці по вул. Ватутіна. Тел.: 067-412-56-92.

Продається будинок в м. Андрушівка по вул. Карла Маркса з усіма зручностями. Газ, вода. Ціна договірна. Тел.: 050-424-17-11.

КРЫМСКИЙ РАКУШНЯК без посередників. Тел.: 067-97-333-11.

Послуги самоскида

із маніпулятором на 15 м³. Навантажування сипучих матеріалів, сміття, чищення і вивезення. Доставка щебеню, каміння, каміння-бул, піску, дров, деревини. Тел.: 097-76-27-774.

КОМП'ЮТЕРНЕ ОБСТЕЖЕННЯ

Є можливість ВИЯВИТИ ПРИЧИНУ ВАШИХ ЗАХВОРЮВАНЬ.

Прийом та консультація проводиться лікарем вищої категорії. Попередній запис за тел.: 8(067) 410-52-65, 093-653-36-59.

Здається в найм дім в центрі м. Андрушівка. Є газ, вода. Тел.: 098-518-53-40, 066-908-32-50, 096-511-19-86.

Андрушівський СТК ТСОУ (ДТСАФ) запрошує на курси водіїв: категорії «В» - 1610 грн; категорії «Д» - 1710 грн; категорії «СЕ», «С1Е» - 1360 грн; категорії «В, С, С1» - 4010 грн.

Навчання проводиться за адресою: м. Андрушівка, вул. Корольова, 18 (ДТСАФ) тел.: 067-474-01-64.

Куплю ШИФЕР (8-хв), б/у. ГРОШІ ПІД ЗАСТАВУ. Тел.: 067-714-47-03.

КАНАЛІЗАЦІЇ. КРИНИЦІ чистимо, докопуємо. Тел.: 098-557-23-32.

Вічна пам'ять тобі, рідний!

6 серпня минуло чотири роки відтоді, як трагічна смерть назавжди забрала від нас у вічність дорогого, рідненського синочка, брата, внука ЗАЙЧУКА Дмитра Валерійовича з с. Малі Мошківці.

Синочку наш любить, рідненський! Ось уже минуло чотири роки, як тебе немає з нами. Серце омите слізами і не прогнати горе з душі. Ми сумуємо за тобою, не можемо змиритися з тим, що більше не побачимо тебе, не почуємо твоого голосу. Але для нас будеш вічно живий і незабутній. Царство Небесне і вічний спокій твоїй щедрій і світлій душі.

Згадайте і пом'яньте нашого рідного сина в цей сумний день добрым словом усі, хто його зізнав.

У глибокому сумі рідні

Головний редактор
Марія ОЛЕКСЮК

Підписано до друку 30.07.2014 року.

Індекс 61328

ТИРАЖ 2730 Зам. 1015

Районна громадсько-політична газета
РЕєстраційне свідоцтво ЖТ 268 від
16.04.2003 р.

СПІВЗАСНОВНИКИ:
Андрushівська районна державна адміністрація,
районна рада, трудовий колектив редакції

Адреса редакції: 13400, м. Андрushівка, вул. Кірова, 2.
Телефони: редактор- факс (236) 2-16-30,
відповідальний секретар, бухгалтерія, комп'ютерний центр 2-19-35.
Електронна пошта: Kuriata@meta.ua

Газета набрана, зверстана і виведена на фототехніку на редакційному видавничому комплексі. Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій. За точність викладених фактів і достовірність реклами відповідають автор і рекламодавець.

Віддруковано у Житомирському книжково-газетному видавництву "Полісся"
м. Житомир, вул. Шевченка, 18-а.

За якість друку відповідає Житомирське книжково-газетне видавництво "Полісся" (м. Житомир, вул. Шевченка, 18-а, тел.: 37-32-23). За доставку несе відповідальність Цех обслуговування споживачів № 1 (м. Андрushівка, тел.: 2-13-34) ЦПЗ № 8 м. Житомир.